

Den historiske sannhet 31-8-93

Ambassadør Ræder, byråsjef i eksilregjeringen i London, sier det slik i Dagbladet 6/3-1980:

Forholdet er nemlig det at det finnes sterke krefter som aldri blir trett av, med alle midler, å søke å rettferdiggjøre de kapitale feilgrep som ble gjort i tiden som ledet til den enorme katastrofe for vårt land som den tyske okkupasjon representerte. Det er så lenge disse krefter lever, at den historiske sannhet hindres i å komme frem.

Johan Scharffenberg i «Norske aktstykker til okkupasjonens forhistorie». Hans konklusjon: «At man var logisk forpliktet til å erkjenne at den tyske okkupasjon ikke var folkerettsstridig». Den var en følge av de alliertes nøytralitetsbrudd som den norske regjering godtok.

Churchill holdt en tale i øverste alliertes krigsråd, hvor angrepet på Norge ble besluttet den 28. mars. Man kunne lese noe av talen i Adresseavisen 1. april 1940. England kan ikke la seg binde av den lovlige konvensjonens filler. Hele den britiske pressen spår at transporten av jernmalm vil bli stanset.

Det øverste allierte krigsråd beslutter å legge ut miner i norske farvann den 5. april. Vestmaktene sender noter til Norge og Sverige, hvor de sier fra at de vil forsvare visse interesser og at de vil ta de nødvendige skritt for å gjøre det. Mobiliserer Norge? Å nei. Nygaardsvold nekter på det mest hårdnakkede når det norske militæres øverstkommanderende setter frem forslag om dette i kommende dager. Det må vel være tydelig for enhver med normal tenkeevne at det var engelskmennene som førte oss inn i krigen. Den historiske sannhet at det var de allierte som var våre fiender er vel udiskutabelt. Etter en kortvarig gjesteopptreden trakk de allierte seg i hui og hast ut av Norge. Regjeringen fant da ut at Norge ikke var noe blivende sted for dem, og gir general Ruge skriftlig beskjed om å kapitulere. Konge og regjering rømmer til England og gir opp sitt ansvar for Norge.

Stortingsmann Førre skriver i Andøya Avis 14/8-59: «Det eneste Grunnloven på dette området fastlo, var at regjeringen ikke hadde lov å forlate landet». Følgelig må man derfor gå ut ifra at regjeringen opphørte å eksistere. De dro som sivile norske borgere.

Folkerettseksperten hr.adv. Holthe bekjente i aviser og radio at krigen for Norges vedkommende var slutt med våpennedleggelsen den 9. juni og at de nordmenn som valgte å gå i krig for England gjorde dette frivillig, og Norge som stat var ikke bundet av det. Direktør Bache-Wiig sier i en tale til de ansatte ved Kongsberg Våpenfabrik og Raufoss ammunisjonsfabrikk for å få i gang produksjonen: «Personlig ser jeg på Kongen som en embetsmann som har forbrutt sitt embete som enhver annen. De ansatte gjenopptar arbeidet».

Er lover og forordninger som utstedes av den norske «regjering i London bindende for folk og institusjoner i det okkuperte område? Nei, sier Berggrav og pasifiserer menighetene i sitt bispedømme og gjør det like klart for den enkelte av soknebarna at «Londonsgjeringens» forholdsordrer ikke skal etterfølges.

Realist